

mină voi scrie numele tău,
libertate,
tătorul meu nu este un
Obiect,
Mintea mea nu va fi
Dresă
flutura în fața cel negru,
posită de rușine, că de
Rușine și de teamă
Scriu numele tău,

*Delacroix
este
tabu:
suita
românească*

Medeea Iancu

Medeea Iancu

Delacroix este tabu: suita românească

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Medeea Iancu

Delacroix este tabu: suita românească

CARTEA ROMÂNEASCĂ

"I am the history of rape
I am the history of the rejection of who I am
I am the history of the terrorized incarceration of
myself
I am the history of battery assault and limitless
armies against whatever I want to do with my mind
and my body and my soul and
whether it's about walking out at night
or whether it's about the love that I feel or
whether it's about the sanctity of my vagina or
the sanctity of my national boundaries
or the sanctity of my leaders or the sanctity
of each and every desire
that I know from my personal and idiosyncratic
and indisputably single and singular heart
I have been raped
be-
cause I have been wrong the wrong sex the wrong age
the wrong skin the wrong nose the wrong hair the
wrong need the wrong dream the wrong geographic
the wrong sartorial I
I have been the meaning of rape
I have been the problem everyone seeks to
eliminate by forced
I am not wrong: Wrong is not my name
My name is my own my own my own."

June JORDAN, *Poem about my rights*

SUITĂ ROMÎNEASCĂ

MANUALELE de

scriere pentru copii

Debut

Uvertură

Un copil nu este un

adult.

Un copil este un copil.

Un copil,

un copil este un copil.

Un copil este un copil.

Un copil este un copil.

Un copil este un copil.

Un copil,

PE MANUALELE de

Limba română voi scrie numele tău,

Libertate,

Viitorul meu nu este un

Obiect,

Mintea mea nu va fi

Dresată,

Îmi voi flutura în fața ta vălul cel negru,

Lipsită de rușine, lipsită de

Rușine și de teamă

Scriu numele tău,

Libertate.

ROMÂNIA E O ȚARĂ ARO,

Ea are drumuri pline de praf de la mașinile cu remorcă
Care se învîrt și împrăștie praf.

Lîngă trotuare praful se-adună
Și eu iau praful în mîină, îl pun pe o frunză
Și mă joc balanța.

Praful are casa lui și se adăpostește de ploaie lîngă trotuar.
Praful e lung și cînd treci de el,
El rămîne și nu se termină deloc.
Din praf iese vîntul și tot din el vine toamna.
Măturătorii vin și îl iau dimineața în cotigă,
Vedem cum împing cotigile lor portocalii și cum scot praful
la plimbare,
Îl plimbă ce-l plimbă pînă cînd bunicul bea o bere.

Purtam o rochie albastră în acea
Zi. Umbrele erau de partea mea.

Gura mea este un loc al
Pedepsei.
Gura mea este

Locșorul-n care
Ticluiesc

Pedeapsa. Gura mea pîndește
Dintre pietre;

Cîrpa boltei atîrnă peste mine,
Insignifiantă, smerită.

Cîrpa boltei mi-acoperă

Sînul și

Sexul căzut în

Locșorul

Pedepsei.

Soarele picură

Lăcuste.

Mai departe remorcile se învîrt ca moriștile cu burțile lor mari.

Romînia are copii mulți, îmbrăcați în portocaliu

Și avioanele trec și ei se văd sub formă de raze de soare.

Fetele au funde albe în păr,

Sandale roșii, din plastic care le acoperă degetele.

Cea mai frumoasă este bareta care vine pe gleznă.

Romînia are Pinocchio și Dacia și Romarta,

Pentru că în Romînia se găsește tot ce vrei:

Cel mai mult soare, cele mai multe corzi roz pentru fetițe

Și multe bibelouri. Bibelouri balerine și bibelouri lebede.

Andrei Hotoboc are în casă bibelouri păsări,

Țărani obosiți lîngă fîntînă, pești din sticlă colorată,

Îngeri de porțelan și ceramică.

Andrei Hotoboc are dinți de iepure,

Pistrui pe nas și vorbește cu și.

Puloverele lui sînt scurte la mîneci și el este înaintea mea la
catalog.

Pantofii mei sînt plini de praf. Tuile sînt acolo, și casele.

Pielea mea e grea precum o armă.

Toate accentele sînt în cicatricea
Mea.

I-am văzut ochii, fața,
Buzele.

Știam.

Știam că ceva rău avea să se întîmple.

Era drumul meu obișnuit de la școală.

Era drumul meu obișnuit de la școală.

Ultima oră fusese istoria. Fii binecuvîntată, istorie!

Vreau să fug dar nu pot. Picioarele mele, un obiect
Care nu poate fi mișcat. Picioarele mele sînt acel munte despre
Care se spune în Biblie. Nu poate fi mișcat. Doar dacă:

Trebuie să ajung la ora de istorie. Cred că sînt în
Întîrziere. Cred că voi întîrzia. Mă gîndesc să-i spun și lui
Asta. Dar în visul meu nu pot alerga și nu pot vorbi. În
Vis nu știu niciun limbaj. Buzele mele nu se deschid.
Limba nu îmi atinge gingia. Nu știu cum să scot vreun
Sunet. Nu știu cum se pot produce

Sunete. Nu știu ce e un

Sunet. *Sunet*. O insectă dacă aș fi fost, aș fi putut să mă apăr
Mai bine de atît.

La sărbători Andrei Hotoboc împreună cu Andreca Andrei,
Cu Teodora, Nicoleta și toți ceilalți scot pe masă tacîmurile.
Noi le ținem într-o cutie de carton în care a fost cașcaval,
Cașcaval adus de tata, cașcaval care nu avea găurele.

Spălăm tacîmurile, le ștergem pînă strălucesc,
Apoi le așezăm înapoi în cutie și le scoatem de acolo pentru
sărbătoare.

Pentru sărbătoarea Paștelui, pentru sărbătoarea Crăciunului,
Pentru Revelion, pentru ziua noastră.

Cînd scoți cutia din sertarul de la vitrină,

Ele încep să cînte și ele cîntă așa pentru că strălucesc foarte tare de aceea.

Iar Andrei Hotoboc scotea tacîmurile toate:
Farfurii cu flori aurii și argintii din porțelan,
Pe spatele cărora scria cu roșu ROMANIA PORTELAN CLUJ,
Vasul pentru ciorbă, solnița, farfurioara pentru muștar,
Paharele pentru vin, pentru țuică, pentru apă,
Paharele pentru vișinată, pentru sifon,
Cele cu piciorul lung, cele turtite și
Toate celelalte prin care chipul ni se vedea strîmb.

Geamurile vitrinei se șterg cu apă și oțet
Iar paharele, la fel, ca să strălucească.
Trebuie să ai multe pahare în casă,
Pentru musafiri, pentru dota copiilor,
Pentru înfrumusețarea apartamentului.

În spatele paharelor Andrei Hotoboc are o oglindă,
Iar paharele se văd duble și el ne minte că are multe pahare,
Cînd colo are doar un singur serviciu.

La sărbătoare nu se pune musafirului ciorbă,
Pentru că asta nu ar mânca musafirul,
Ci, poate un aperitiv cu salam de Sibiu,
Pentru că oamenii romîni, oriunde s-ar afla în țară
Ei cumpără salam de Sibiu. Așa că indiferent dacă stai în Cluj,
Tu o să cumperi tot salam de Sibiu.
Mai ales bucureștenii,
Bucureștenii mănîncă mult salam de Sibiu
Și vorbesc cu gurile pline că e bun.
Nu e frumos să vorbești cu gura plină.

Tatăl lui Andrei Hotoboc și mama lui Andrei Hotoboc
Își cheamă rudele, rudele apropiate, rudele îndepărtate,
Rudele împrăștiate prin țară iar rudele vin
Cu dorul pe buze, nu mai pot rudele de dorul lor,
Se usucă de dor, li s-a uscat gura,

Trebuie să le dai să bea,
Să ai grijă să nu li se usuce gura de dor.

Obrajii mei sînt piatră. Soarele e deasupra mea, un cuțit nefolositor
De-acum.

Trupul

Lui

Nu-i-nimic-o-să-ți-treacă.

Gogoșa de

Mătase,

Nu

Cunoaște mișcarea sau

Pasul.

Umbrele, cîndva

De partea mea

Descojesc pîntecele de

Palme. Întunericul miroase a

Apret.

În visul meu țiip în mintea mea. În visul meu alerg în mintea mea.
În visul meu mintea mea este gura și picioarele mele.
Și picioarele mele sînt mai rapide ca ale lui. În visul meu
Mintea mea este o cascadă care îl îneacă. În visul meu
Mintea mea e o plantă Nepenthes care îl omoară. A omorî.

După ce servești cumsecuvine rudele obosite,

Le mai servești o dată și apoi te gîndești

Că le-o fi foame, că vin de pe drum

Și îi așezi la masă că apoi te vorbesc rudele că ești zgîrcit.

Și așa rudele încep să-și aducă aminte

De momente petrecute demult, se așază la masă și nu se

Mai ridică.

Prima dată servesc un pahar de apă rece cu
O linguriță de dulceață.

Mai târziu li se face foame și zic:

Soră-mea, pune și tu ceva pe masă, să băgăm în gură,
Că de aia suntem rude!

Și mama lui Andrei Hotoboc dă fuga în bucătărie,
Din bucătărie în frigider și din frigider în cămară
Și tot așa.

Din când în când îl cheamă pe tatăl lui Andrei Hotoboc
Și spune:
Să nu se deranjeze nimeni că o să așeze ei totul.

Și un pahar de țuică nu beți?
Bem, cum să nu bem, măcar de poftă,
Numai pune și nu mai întreba.
Cine nu pofteste, să nu servească.

Și tata lui Andrei Hotoboc pune în păhărele țuica
Și rudele o beau dintr-o înghițitură și mai cer
Și apoi încep să râdă.

Toate accentele au
Murit.

Pielea mea românească e un desiș de
Ceară-n care el

Bucla brunetă de
Adn și-a

Lăsat.

El mă înșfacă pe după gât. Nu mă
Mișc. Mîna lui e lungă. Mîna lui e o coloană
Nesfîrșită de
Soldați.